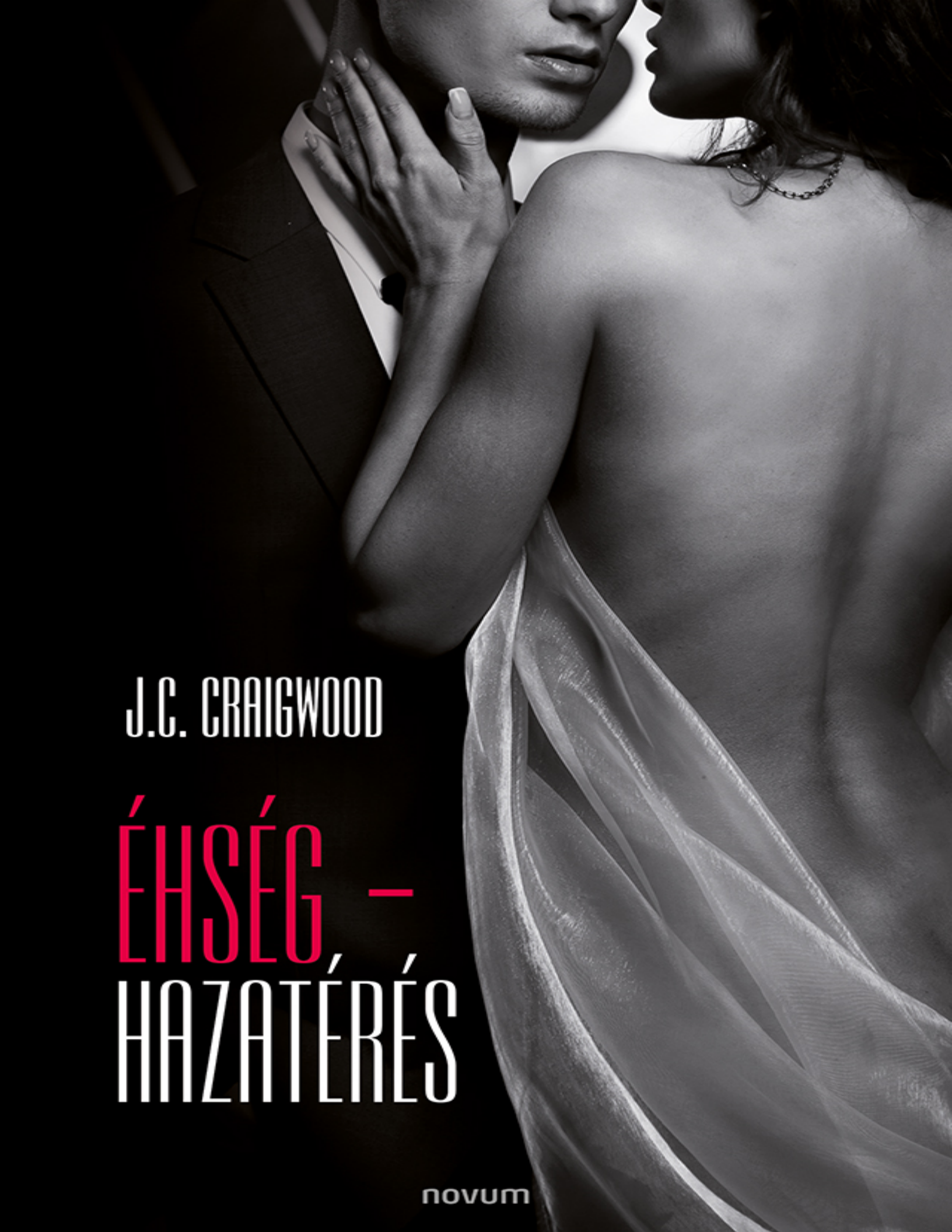

J.C. CRAIGWOOD

ÉHSÉG –
HAZATÉRÉS

novum

Tartalom

<u>Impresszum</u>	2
<u>Fejezet 1</u>	3
<u>Fejezet 2</u>	99
<u>Fejezet 3</u>	192
<u>Fejezet 4</u>	290

Impresszum

Minden jog fenntartva a következőkre kiterjedően: film, rádió és televízió, fotomechanikus reprodukció, hangfelvételek, elektronikus média és újranyomtatás.

© 2022 novum publishing

ISBN Könyv: 978-3-99107-432-8

ISBN e-book: 978-3-99107-433-5

Lektor: Sósne Karácsonyi Mária

Borítókép: Konradbak | Dreamstime.com

Borítóterv, layout & szedés: novum publishing

www.novumpublishing.hu

Fejezet 1

Az esőcseppek dárdaként ostromolták a tenger morajló felszínét.

Lily unottan félredobta az előtte heverő napilapot. Kortyolt egy utolsót teájából, amely már rég jéggé hűlve árválkodott a komód szélén. Elgondolkodva meredt a tenger távoli, habzó kékjére.

Tétován az ablakhoz sétált, elmélázva figyelve a tajtékzó vizet. A kikötőnél egy rozoga halászhajó, dacolva a viharral, elszántan igyekezett a part biztonságos közelébe érni.

Elképzelte, hogy milyen lenne egyszerűen csak fogni magát, meg a legszükségesebb holmiját és kisétálni a házból. Maga mögött hagyni ezt az életet, elhajózni innen jó messzire, és nem kötni ki soha többé...

Ekkor az ablak melletti asztalkán álló fényképre tévedt a pillantása. A rajta mosolygó házaspár tekintetéből felhőtlen boldogság sugárzott. A férfi haja itt még hosszú, dús hullámokban omlott le a derekáig. Aranybarnán csillogott a napfényben, csakúgy, mint dús szakála és bozontos szemöldöke. Kedves mosolyával és élénken csillogó, kerek, kék gombszemeivel összességében véve mégis sármos volt. Hátulról karolta át az asszonyt, aki, bár bő fél fejjel alacsonyabb volt nála, mégis vonzotta mindenki tekintetét. A nő haja élénkvörös színben játszott; szeme a zöld és a halványsárga színek különös elegyének keveréke volt, mintha csak egy ritka ásványból csiszolták volna. Bőre szinte világított a napfényben, haja fénylő koronája pedig olyan puhán lebegte körül az arcát, mintha csak a naplemente vetítette volna vonásai köré. A férfi egyszerű farmeröltözetet viselt, s a felesége is egy hétköznapi, horgolt nyáriruhában állt előtte. Mégis volt benne valami különleges elegancia, melyet, néha úgy tűnt, hogy csak királynői alkatának és gyönyörű idomainak köszönhetett.

Néha viszont olyan természetességgel áradt belőle, mintha csak veleszületett tulajdonsága lett volna.

Lilyből akaratlanul csüggedt sóhaj szakadt fel. Szülei hiánya mindenhová társául szegődött, de nehezebb időszakokban még inkább magányosnak érezte magát nélkülük. Igaz, az anyját, Lydiát sosem ismerte; ő a születésekor halt meg. Apja pedig nem sokkal a lány 18. születésnapja után szenvedett balesetet.

Most azonban anyja képét vette jobban szemügyre. Kislánként sokszor álmodott róla, hogy másnap épp olyan ragyogó külsővel ébred majd fel, mint amilyen az övé volt. Igaz, az apjára sem hasonlított. Pontosabban mindkettejükből örökölt valamennyit, de a szó szoros értelmében megállt valahol félúton, kettejük között. Utálta a szemeit; ha csak tehetett, kerülte, hogy a tükörbe pillantson. Egyik szeme épp olyan volt, mint hajdan az anyjáé; akár egy ékkő. Másik szeme azonban halványkéken világított vörös pillái között. Örökölt valamicskét Lydia hajszínéből és bőre is olyan hófehér volt, akár az anyjáé. Szerencséjére nem volt nagydarab és vállas, mint Oliver, de olyan telt idomú, karcsú derekú szépség sem, mint Lydia. Arca figyelemfelkeltő volt ugyan, de ha az összképet nézte, úgy érezte, sosem tudna igazán elbűvölni külsejével egy férfit sem.

A falu lakói között nem mintha túl sok versenytársa akadt volna; a fiatal nők épp úgy menekültek innen, mint a korabeli férfiak. Azonban Lily sosem tudta megállni, hogy ne hasonlítsa össze magát szinte mindenkivel, aki szembejött az utcán. Az ő külsején sokan meghökkentek: bőre világított, mint egy neonlámpa, vörös haját pedig ki nem állhatta; az nem idézte édesanyja meggyszínű fürtjeit, inkább zsenge sárgarépára emlékeztette őt. Felemás színű szemeivel és apró termetével olyan hatást keltett, mint egy elárvult, fehér kismacska. Legalábbis neki mindig ez volt a benyomása, ha a tükörbe pillantott. Irigykedve szemlélte azokat a nőket, akiknek kreol bőrük és dús hullámokban

aláomló, sötét hajuk volt, csábító alakjuk pedig vonzotta a férfiak éhes tekintetét.

Végül vállat vont. Mit tehetett volna? Lerázta magáról a keserűséget, mint már annyiszor, majd táskájáért és kamerájáért nyúlt. Ha másra nem is, arra legalább büszke lehetett, hogy sohasem szorult másokra. Ezért pedig keményen meg kellett dolgoznia. Sietős léptekkel a ház előtt parkoló dzsipjéhez indult.

Gabriel unottan toporgott a fagyos novemberi hidegben. Nem tudta, meddig kell még ezen a nyamvadt patkánytanyán rostokolnia.

Végre megcsörrent a telefonja. Reus volt az, hála az égnek.

- Megvan a csaj - vakkantott bele a készülékbe, meg sem várva, hogy a másik megszólaljon.

- Milyenek találsz?

Gabriel legszívesebben a falba öklözött volna. Egész napját azzal töltötte, hogy valami nő után leselkedett a világ végén. Reus nem épp a legjobb alkalmat választotta ki a faggatózásra.

- Eddig csak egyszer keféltünk, de egész ígéretes tehetség.

- Micsoda?!

A férfi nem állta meg kaján vihogás nélkül. Társa a vonal másik végén cifrát káromkodott.

- Ne szórakozz. Be kell gyűjtenünk, minél hamarabb. Szedd fel, és vidd magaddal...

- Reus, átvettük már vagy ezerszer. Kívülről fújom.

- Jó, csak nem akarom, hogy elcseszd.

- Szerinted én igen? - Gabrielen ismét bosszúság vett erőt. - Az én farkamra szereltétek fel a céltáblát, bassza meg. Ha valaki elszúrná, nem lenne épp őszinte a mosolyom.

- Jó, jó tudom, nyugi - dörögte a másik a vonalban. - Csak maradj annál, amit megbeszéltünk.

- Így lesz - azzal Gabriel kinyomta.

Zsebre vágta kezeit, s sebes léptekkel kocsija felé indult. Dühítette, hogy kételkednek benne. Még most is, még akkor is, amikor az ő bőrét viszik a vásárra. Nagyon is jól tudta; bármit tehetne, akkor is ő maradna a fekete bárány. Korcs, ahogy drága gyámja, Arwel szokta mondogatni.

Idegesen toporgott a kocsija mellett, egyik cigiről a másikra gyújtva. Nem elég, hogy a Bentley-t nem épp terepre tervezték, a csípős, tengeri szél sem volt ínyére. Ráadásként még az eső is szakadni kezdett. Már jó ideje figyelte a falu lakóinak életét, s látva lelassult, álmos hétköznapijaikat, csak azt csodálta, hogy azok még nem fojtották bele magukat a kikötőben sorakozó, halolajtól bűzlő konténerek valamelyikébe.

A mai nap, úgy tűnt, különleges eseménynek számít; valamiféle utcabál zajlott épp a falu főutcáján. Mindenütt színes lampionok, lufiárusok és édességes bódék sorakoztak. A levegő megtelt a vattacukor és különféle sütemények illatával. Az óriáskerék tömve volt gyerekekkel, csakúgy, mint a körhinták tarkabarka forgataga. Gabriel megpróbált észrevétlen maradni; feltételezte, hogy a lány is meg fog jelenni az eseményen, elvégre mindenki ott tobzódott. Neki pedig az volt a dolga, hogy amíg nem talál megfelelő alkalmat, hogy beszéljenek, addig is meg kellett győződnie a felől, hogy a lány egyben van-e még. Így már napkeltekor megérkezett a faluba, s közömbösen nézett a kilátástalannak tűnő várakozás elé.

Nagy mellénnyel vágott neki a rá váró feladatnak; csak fognia kell ezt a lányt, és lehetőleg egy darabban eljuttatnia északra. Tisztában volt vele, hogy a Klánok nem minden tagja van elragadtatva az ötlettől, hogy egy olyan valakit vigyen az Uralkodó Család székhelyére, aki emberek között nevelkedett, sőt, akinek szent meggyőződése, hogy ő maga is az. De ez nem riasztotta vissza; megszokta már, hogy őt magát is selejtesnek tekintik, s bár vérvonalának köszönhetően társai tartózkodtak a nyílt összeceapásoktól, pontosan tudta, Rosewill mely környékeit érdemes

elkerülnie sötétedés után. Úgy gondolta, az ellenséges érzületű Családokat kicseleznie nem lesz akadály. Viszont ezen a ponton tanácstalanná vált; hogy győzze meg a lányt, hogy vele menjen? Sosem alkalmazott volna erőszakot egy emberi nővel szemben. De még ezzel kapcsolatosan is csak sejtései voltak... tulajdonképpen ki vagy mi ez a csaj? Fajtárs, vagy ember? Mindkettő? Egyik sem?

Jó kérdések voltak. Jók és megválaszolhatatlanok. Az Uralkodó Családtól is csak egy-egy elejtett félmondatot kapott válaszul, úgymint „megtudsz mindent, ha eljött az ideje”. Ezzel mégis mi a francot kezdjen? Még azzal is többre ment, amit Reus, az Északi Család Testőrségének vezetője mondott neki, amikor megkereste őt. Gabriel megpróbálta felidézni a köztük lezajlott tárgyalások részleteit.

- Az Uralkodó, Ais, Ais fia kifejezetten kérte, hogy téged bízunk meg egy teljesítendő feladattal. Megkért, hogy szó szerint adjam át neked az üzenetét; tudja, hogy személyesen még nem volt szerencsétek egymáshoz, de nyomon követte a sorsodat, amióta csak elhagytad a Családod. Téged talál a legalkalmasabbnak arra, hogy Lylianát, Lydesiana lányát biztonságosan eljuttasd hozzánk. A részletekről személyesen fog tájékoztatni, amint megérkeztetek. Cserébe te az Uralkodó Klán kitüntetett védelmét fogod élvezni. A későbbiekben felkeresünk, miután átgondoltad, vállalod-e a feladatot.

Magán a feladaton nem kellett sokat rágódnia. Még jó, hogy vállalja. Nem ismerte ugyan ezt az Aist, de be kellett látnia, hogy a faszi tudja, mit csinál; ha nyomon követte a sorsát, pontosan tudnia kellett, milyen kilátástalan helyzetben van. Nagyon is jól tudta, miért dobja be csaliként a lehetőséget, hogy az Uralkodó Klán védelmezettjévé válhat. Így Családja nem férhet hozzá, ha szerencsésen eljuttatja ezt a Lylnemtomkit az Uralkodónak. Talán még azt is kibulizhatja, hogy ne kelljen a Családja közelébe mennie soha többé. Ha hihetett Ais szavának, neki

csak az volt a dolga, hogy lepasszolja nekik a csajt. Utána az boldogan él, míg meg nem hal, fullos királykisasszonyként, ő pedig végre végleg megszabadul a kötelékektől.

A későbbiekben annyit még azért sikerült megtudnia Reustól, hogy ez a Lylana Lydesiana hercegnő lánya volt. Lydesianát várta a trón, mint elsőszülöttet, csak hogy a hercegisasszonynak más tervei voltak; letiplizett szépen a királyi rezidenciából, és összebútorozott egy emberi férfival. Hozzáment, és nem sokkal később megszületett a lányuk, Lylana. Lydesiana további sorsáról nem tudtak sokat; szépen éldegélt férjével, Oliver Craigwooddal. Persze a kis halászfaluban nem kezdett szórólapokat osztogatni a származásáról. Lydia Craigwoodként élt férje mellett, lányát pedig Lily Craigwoodként ismerték.

Ais, Lydesiana öccse minden percben visszavárta nővérét. Halogatta a trón elfoglalását a végsőkéig. Kész volt megbocsátani neki, s bár mind a Klán, mind a Családja egyre sürgették, hogy lépjen közbe, ő makacsul kitartott meglátása mellett. „Nincs jogom beleszólni a sorsába. Tiszteletben kell tartanom a döntését.”

De nem mindenki tapsikolt örömeiben, hogy a leendő uralkodó egy ember szukája lett. Lydesianát alig egy évvel az eltűnése után holtan találták. Állítólag Ais a történetek után hónapokra a szobájába zárkózott. Ha igazak voltak a pletykák, nem szólt senkihez, az evésre és az ivásra pedig csak erőszakkal lehetett rávenni. Csak hogy nem az Uralkodó teljes elidegenedése és keserűsége volt a legfőbb probléma. A trónörökös megölése nyílt hadüzenet volt az északiak felé. Gyors ellenlépésekre volt szükségük, hogy erősen megingott pozíciójukat ismét megszilárdítsák. Aisnak azonban ezek szerint továbbra is ott lebegett soha el nem feledett nővére képe a szeme előtt; viszont akarta látni unokahúgát. Mi másért küldte volna el őt, Gabrielt a keresésére?

Neki végül is édesmindegy volt. Mindig is kerülte fajtársai csatározásait. Nem tartotta magát közējük valónak; éppúgy kívülálló volt, mint az emberek világában. Már csak a jó lapokra játszott, s igyekezett mindenből kimaradni, vagy ha már belekeveredett, épp bőrrel kimászni belőle.

Megcsörrent a mobilja. Épp hogy csak a kijelzőre pillantott, s nyomban arrébb is dobta a készüléket. Val hívta. Semmi kedve nem volt ma este a társasághoz.

Lily sóhajtvá maga elé húzta a hamutálat, s beletörődéssel vegyes eltökéltséggel megnyitotta a mappát. Itt sorakoztak eddigi munkái; rengeteg félbehagyott grafika. Mintha csak az álmait látná, melyekbe újra meg újra mohóan belekapott, csakhogy ugyanilyen erejű csalódottsággal dobja őket félre.

A helyi lapnak dolgozott. Eme álmos kis porfészek fotósának lenni nem éppen olyasmi volt, amiről bárki is álmodozna. Főleg nem olyasvalaki, aki nem olyan rég még nagyszabású terveket szövögetett fényes újságírói karrierjéről.

Átnézte a következő számba szánt anyagokat; egy rakás unalmas kép a halászfaluban évente megrendezett emléknapról. Ez a dátum csak a helyiek szemében számított fényes eseménynek; valami ismeretlen pasasnak szánták ezt a napot, aki állítólag halált megvető bátorsággal mentette meg egy csapat halász életét a hullámsírtól.

Lily vaktában pörgette végig a fotókat; egy rakás arctalan ember, rengeteg stand, peregárusok... Nem is értette, miért várnak tőle egész sorozatot ezekből a képekből. Számára mindegyik egyformának tűnt.

Ekkor azonban megakadt valamin, illetve valakin a szeme. Egy idegen férfin. Nem csak azért tűnt fel neki, mert egy új arc arrafelé ritkaságszámba ment. A különös alakon első pillantásra látszott, hogy nem odavalósi. Hosszú, fekete szövetkabátot viselt, melynek gallérját egészen a

halántékaig felhúzta. Talán csak a rossz megvilágítás tehetett róla, Lilynek mégis olyan érzése támadt, hogy a férfit valami különös, szelíden derengő aura veszi körül. Mintha sápatag bőre világított volna, ezzel mintegy jelzőfényként kiemelkedve a sokszínű kavalkádból.

A lány pár percig elmélázott fölötte, de végül arra jutott, hogy ostoba, légből kapott gondolatok helyett a munkájával kéne foglalkoznia. Az órára pillantott; negyed öt. Úgy tűnik, soha nem lesz kész, gondolta.

Elszántsága mégsem tartott ki sokáig; újra meg újra azon kapta magát, hogy mindegyik fotón a férfi arcára kalandozik a tekintete. Az ugyanis minden egyes képen feltűnt. A háttérben állt az épületek árnyékába húzódva, mintha csak megpróbálna elrejtőzni a kíváncsi szemek elől. Mégis, a lánynak olyan érzése volt, hogy mindvégig őt figyelte, miközben dolgozott. A férfi, bár szinte elveszett a vásári forgatagban, mindegyik képen egyenesen a lencsébe tekintett.

Lily kinagyította a képeket, hogy jobban ki tudja venni az idegen vonásait. Fogalma sem volt, ki ez a rejtélyes figura, aki minden jel szerint utána leselkedett, de az arcát elragadónak találta. Aranyszőke hajával, s világos, már-már áttetsző íriszével éteri lénynek tűnt. Mint egy angyal – Lilynek ez volt az első, ami eszébe jutott róla. Ahogy gondosabban tanulmányozni kezdte az alakot, nyugtalan érzés kerítette hatalmába. Tudta, hogy ostobaság, mégsem tudta kivenni a fejéből a gondolatot, hogy van valami a férfiban, ami nem emberi. Most az arcára koncentrált. Azon kapta magát, hogy édes, izgató bizsergés fut végig a tagjain, tenyere pedig különös módon izzadt és forró volt. Arcát előntötte a pír; mélyen elszégyellte magát, hogy már egy pusztá fénykép látványa is ilyen hatással van rá. Mégis, képtelen volt levenni a szemét róla. A duzzadt, vérbő ajkak, a széles állkapocs és a túlvilágian fénylő szemek hipnotikus hatással voltak rá.

Ekkor azonban valami egész máson akadt meg a tekintete. A valami egy kis fekete kereszt volt, mely a férfi nyakában függött. Négy végén színes kő foglalt helyett, közepét pedig egy meglehetősen nagy, vörös rubin-féleség uralta. Innen indultak ki az aranszínű indák, melyek az egész keresztet kígyószerűen hálózták be, egészen az apróbb kövekig. Lily felvont szemöldökkel mustrálta a különös medált. Nem tudta, mit jelent a furcsa kereszt, ha jelentett valamit egyáltalán. Az ő ízlésének kissé giccses volt, a férfi külsejéhez pedig végképp nem illett. Mintha csak egy csapnivaló fényképész kezdetleges próbálkozása lett volna arra, hogy két teljesen különböző képet montírozzon össze.

Lily tudta, hogy nem merenghet sokáig. Vissza kellett térnie a fotósorozatához.

Aznap éjjel egy szökét választott. A lány unottan lebiggyesztette a száját, s a bárpultnak támaszkodott. Hegyes körmei közé csippentette a szívószálát, s szórakozottan kavargatta vele az italát. Megvetéssel tekintgetett körbe a teremben. Gabriel rögtön látta rajta, hogy nem felel meg neki a felhozatal; ilyen lányt minden klubban találni. Ms. Végzet Asszonya tökéletesen meg van győződve róla, hogy első osztályú nő. *Nem vagyok akárki*, ez sugárzott a testtartásából.

Gabriel egy darabig csak az egyik félreeső sarokból figyelte őt, s nem tudta megállni, hogy ne fitorogjon. Lehet, hogy a lány különlegesnek hitte magát, a külseje azonban nem volt valami meggyőző; a fehér ruhácska, mely megfeszült minden porcikáján, látni engedett mindent, melyre a szemlélő vágyott. Mézszőkére festett haja s tökéletesre kikészített arca vonzóak voltak ugyan, de semmitmondóan révült tekintete s a nikotinsárga műkörmei alatt megülő mocskok a legkevésbé sem.

De ma este nem húzhatta sokáig az időt. Nagy levegőt véve odalépett a lány mellé. Ahogy a pultra támaszkodott, ügyelt rá, hogy öltönyének ujjából kivillanjon az órája. A

drága ékszer többet ért a lányok felszedésében, mint bármilyen szó.

Mereven előretekintett, a pultos felé, a mellette álldogáló nőről tudomást sem véve. A szeme sarkából azonban nagyon is jól látta, hogy a lány tekintete megakad az aranyon, s tekintete feljebb vándorol, észrevétlen végigmérve öltönyös alakját, a drága ékszereket a ruháján, mígnem szemeivel kitartóan fixírozni nem kezdte a férfi vonásait, kacéran felé hajolva, állát a tenyerébe támasztva.

- Szia - szólította meg végül bűgő hangon, mosolyt lövellve Gabriel felé.

- Szia - fordult felé a férfi, mintha csak most vette volna észre. Teljes testével a lány felé fordult, mintha más ember nem is létezne a világon. Lassan, csábítóan rámosolygott a lányra. - Hogy szólíthatlak?

- Amanda.

Ki hitte volna... Gabriel kezdte úgy vélni, hogy ezeket a lányokat szabásminta alapján készítik. Amanda, Jessica, Miranda... ugyanazok a nevek, ugyanazok az unalmas tekintetek, talán még a testük is tökéletesen egyforma, ki tudja...

- Amanda... nos, Amanda, mesélj, mit keres egy ilyen lány egy ilyen lepra helyen, de előtte áruld el, mit iszol.

Túl egyszerű volt. Mindig. Túl. Egyszerű. A lány előtte lépkedett, ujjai összefonódtak, ahogy sietősen elhagyták a klubot.

Gabriel abban a pillanatban mindenre vágyott volna, csak szexre nem, de nagyon jól tudta, hogy nem fog menni másként.

Amanda kitartóan riszált előtte. A férfi végigmérte; ahogy ringó csípőjére pillantott, a teste azonnal keményedni kezdett. A könnyed pamutruha tökéletesen áttetsző volt; a lány nem viselt alatta mást. Mindenesetre bátor, gondolta magában a férfi. Kint fagyos hideg volt; ő szorosan összehúzta magán fekete szövetkabátját, Amanda azonban csak egy rövid prémdzsekit viselt.

- Nehogy megfázz nekem... - jegyezte meg incselkedve.
- Sose félts engem! - A lány hívogató mosollyal hátrafordult hozzá. Gabriel azonnal magához húzta, s ujjai máris könnyeden a nyakára siklottak.

Amanda értette a dolgát; mélyen megcsókolta, egész testével hozzáfeszülve. Kezeit a szövetkabát alá csúsztatta, s lassan végigsimított a hátán, miközben gyengéden beszívta az alsó ajkát; fogai lágyan harapdálták a bársonyos bőrt, majd nyelvével játékosan végigsimított a férfi száján. Körmeit egy pillanatra a vállaiiba mélyesztette. Elhúzódott, s várakozóan Gabrielre pillantott. Nyilván kíváncsi volt, milyen hatást gyakorolt a férfira. Ez csak a kezdet, sugallta tekintetével.

Gabriel már jól ismerte ezt a pillantást. A lányok a drága öltönyök és ékszerek láttán azonnal bedobták magukat, s tudták, az első ölelkezéseken múlik minden; abban bíztak, hogy olyat tudnak mutatni a férfinak, amit senki azelőtt. S akkor talán nekik is csurran-cseppen valami abból, amit addig Gabriel a zakóira költött.

Szegények, milyen ostobák... Ez járt a fejében, ha ezekbe a várakozó szempárokba nézett.

A férfi már szinte sajnálta őket...

Szinte.

Részt vett a színjátékban; félig lehunyt szemei mögül parázsló tekintetet lövellt a lány felé, s halkan felsóhajtott. Látva Amanda önelégült arcát, újra magához húzta, ügyelve rá, hogy kemény vesszője mindvégig a lány hasához simuljon.

Az azonban eltolta magától egy kissé, s hízelegve a füléhez hajolt.

- Nincs kedved inkább... valami kényelmesebb helyen tölteni az éjszakát? Felmehetnénk hozzám.

Gabriel gúnyosan elmosolyodott, elpillantva a lány vállá fölött. Ez a mondat is olyan ismerős volt, annyira ismerős... Hangsúlyából érezte, hogy csak az udvariasság kedvéért

ajánlja a saját otthonát, s közben mindketten pontosan tudták, hogy valójában az ő, Gabriel lakásába kívánczik.

– Menjünk inkább hozzám. Tetszeni fog neked, ígérem.

Amanda abban a hiszemben lépkedett a férfi oldalán, hogy minden a terve szerint alakul. Arca ragyogott, s biztos volt benne, hogy a legjobb úton halad afelé, hogy végre egy pénzes pasit kaparintson magának.

Gabriel egykedvűen szemlélte diadalittas arcát, miközben a kocsit felé terelgette. Azonnal a volán mögé pattant, s már száguldott is a lakása felé. Minél hamarabb túlesik rajta, annál jobb. Szíve szerint már az utcán elintézte volna a dolgot, de a lány valószínűleg nem díjazta volna az ötletet. Ezen az estén pedig nem akart bajt. Nem akarta azzal húzni az idejét, hogy egy újabb lányt keressen.

Ahogy becsukta az ajtót mögötte, látta, hogy Amanda ámulva tekint körbe a szobában. Na, igen... a nőt mindig lenyűgözte ez a hely. Esetlen szeppentséggel járták körbe a nappalit, volt, aki próbálta leplezni, mennyire odavan a drága bútorokért, s akadt olyan is, aki minden méltóságát sutba dobva, kikerekedett szemekkel forgatta ujjai között a dísz tárgyakat.

A lány óvatos mozdulatokkal forgolódott a nappaliban; a sarokban álldogáló zongora, s a mellette helyet kapott plazmatévé épp úgy lekötötték a figyelmét, mint a mahagóniból készült italosszekrény, a kristályasztalka és a bőrgarnitúrák.

A szoba berendezése ennyiben ki is merült. A lakásba sikerült valahogy betuszkolni még egy konyhát, amely méreteiben akár egy szappantartóval is vetekedhetett volna. A fürdő azonban akár focimeccsek rendezésére is alkalmas volt, csakúgy, mint Gabriel hálósobája.

Amanda bekukkantott mindkét ajtón; az üvegfalakkal körülvett zuhany éppúgy lenyűgözte, mint a csempébe süllyesztett jakuzzi.

A hálóra azonban épp csak egy pillantást vetett. A férfit ez nem lepte meg különösebben; az ágyán kívül ebben a

szobában csak kedvenc karosszéke, s néhány könyvespolc álldogált. Ahogy az sem hökkentette meg, hogy amint a lány szeme megakadt a falba süllyesztett gardróbszekrényen, rögtön afelé vette az irányt, s halknak szánt mozdulatokkal félretolta az ajtaját.

Nem egy nővel találkozott már, aki szintén ruhatárát vette szemügyre elsőként, míg ő a konyhában időzött. A legtöbben szerették felmérni a terepet, mielőtt ágyba bújtak vele; a szemük elé táruló választék végleg meggyőzte őket, hogy azon az estén jól választottak. Ruháin és az italkínálaton kívül más nem igazán kötötte le a figyelmüket.

Amanda abban a hitben lopakodott vissza a nappaliba, hogy Gabriel semmit nem vett észre a kutakodásából; kényelmesen elhelyezkedett az egyik kanapén, lábát kihívóan keresztbe vetve.

– Nem ülsz inkább ide, mellém?

Ahogy a férfi meghallotta a lány erotikusnak szánt hangját a nappaliból, visszatért a szobába s a bárszekrényhez lépett. Nem volt hajlandó fecsérelni az idejét udvarlással, s meggyőzőnek szánt mondatokkal ostromolni a kiválasztott lányokat. Tisztában volt vele, hogy bőven elég megglobogtatnia előttük a pénztárcáját, s a bankók ígérete úgy hat rájuk, mint bikára a vörös posztó. Ezért is hagyott nekik elég időt rá, hogy kedvükre kinézelődhessék magukat a lakásban. Ha könnyen is megkaphatja, amire vágyik, minek nehezítse meg a saját dolgát? Attól nem tartott, hogy eközben elemelnek valamit; már akkor észrevette volna első rezdülésüket, mielőtt azok megmoccanhattak volna.

– Mit iszol? – vetette oda épp csak foghegyről, miközben már fordult is a palackok felé.

– Hm... van itthon vodkád?

– Hogyne. – Kellemes mosolyt villantott felé, s az italokkal a kezében mellé lépett. Amanda kissé félrehúzódtott, hogy Gabriel mellé férjen. Ez azonban felesleges volt; a kanapén akár hatan is kényelmesen elüldögéltek volna. Viszont a

lány nem hagyta volna ki az alkalmat, hogy fenekét kissé megemelve ne mutasson meg még többet abból, amire minden férfi vágyott; fehér szoknyája feljebb csúszott, s szinte csak a derekát takarta. Poharát az ajkához emelve, lassan kortyolt az italból, s szemeit a férfi arcára függesztette. Szinte világítottak félig lehunyt szemhéjai alól, ahogy kihívó pillantással falta a vonásait.

Gabriel nem tudta megállni, hogy ne villantsa fel megszokott, önelégült mosolyát. A lány pontosan úgy viselkedett, ahogy azt várta tőle; Amandát elbűvölte a férfi pénze, s cserébe igyekezett elbűvölni őt a testével.

Gabriel arcáról akkor sem olvadt le a gunyoros félmosoly, mikor végigmérte a kanapéján ücsörgő lányt; magas volt és nagyon-nagyon vékony, s alkatához képest terjedelmes keblei arról árulkodtak, hogy Amanda nem sajnált sem időt, sem pénzt, sem plasztikai sebészt, ha a külsejéről volt szó. A két szilikoncsoda felett szinte pattanásig feszült az apró pamutruha.

A férfi legszívesebben faképnél hagyta volna. De élt, s a vére forrón dobolt az ereiben, most csak ez számított.

Lassan közelebb húzódott hozzá, s apró csókokkal borította el a vállát. Amanda sem váratta meg; azonnal félretette a poharát, s kézen fogva a hálóba vezette.

Nem teketóriázott sokáig; ahogy az ajtó becsukódott mögöttük, rögtön megszabadult ruháitól s a férfi elé lépett. Meztelen testével hozzásimult; Gabriel még ruháin keresztül is érezte bőre melegét, s azt, ahogy mellei az övéhez nyomódtak. Amanda lassan leereszkedett elé; szemei vágytól izzottak, s csábító mosolya végtelen gyönyört ígért. Végigsimított a férfi combjain, s kezei az ágyéka felé vándoroltak. Gyakorlott ujjakkal masszírozni kezdte a férfiasságát, s ajkaival a slicce körül játszadozott. Ahogy Gabriel vesszője megkeményedett, a lány a nadrágján keresztül, óvatosan körülfonta a szájával.

A földre dobta a zakóját, s nem sokkal később követte az ing és a nyakkendő is. Kioldotta a sliccét, s kibújtatta

hím vesszőjét a nadrágjából, mely addig fájoan ráfeszült merev falloszára.

A lány csak az alkalomra várt; ujjaival könnyeden cirógatni kezdte, s futólag a férfi arcára tekintett. Gabriel vágytól ittasan lepillantott rá, s érzéken a mézszőke tincsek közé túrt. Amanda nem várt tovább; nyelvével hosszan végigsimított férfiasságán, majd lassan szopogatni kezdte a makkot.

A férfi lehunyta a szemét, s csak az érzésre koncentrált, melyet a lány adott neki; testét elöntötte a forró verejték, ahogy egyre mélyebbre hatolt az ajkai között. Csak arra a pontra figyelt, ahol a testük összekapcsolódott. Nem nézett a lányra; teljesen ki akarta zárni a tudatából egész lényét, mert félő volt, hogy ha nem teszi, nem lesz képes folytatni.

Finoman érintette az ujjai alá simuló tincseket, melyek meglepően selymesek voltak.

Ahogy a testét elragadta a szenvedély, rámarkolt a hajzuhatagra, s keményen előretolta vesszőjét a lány szájában. Amanda mindent beleadott; ahogy megérezte, hogy a férfi csípője vágytól telve előrelelendül, még mélyebbre vezette magában, teljes hosszában birtokba véve a férfiasságát.

Gabriel hátravetette a fejét, fogai közt beszívva a levegőt. Mozgása egyre gyorsult, s Amanda kitartóan követte. Egyre feljebb jutott a gyönyör hullámain; épp, mielőtt tetőfokára hágott volna a szenvedély a testében, lassan eltolta magától a lányt. Amanda utoljára, könnyeden végigcirógatta ajkaival a hatalmas hímtagot, s arcán diadalittas mosollyal a férfira pillantott. Gabriel vágytól összeszűkülő szemekkel vizionozta a tekintetét; megragadta a lány könyökét, s egyetlen mozdulattal az ágyra lökte. Félredobta a nadrágját, s mellé térdelt, szétnyitva a barna combokat. Amanda egyre növekvő izgatottsággal figyelte, ahogy a férfi közéjük férkőzik, s arcát a nedvességben úszó redők közé temeti.

Amint megérezte forró, bársonyos nyelvét, halkan felsikkantott, s csípője máris előrelendült. Egész testében összerándult, ahogy a gyönyör szétáradt a testében.

Gabriel kezdte elunni a dolgot. Amanda fáradhatatlan volt; a férfi egyre inkább úgy érezte, hogy egy gondosan begyakorlott, előre megkomponált színjáték alanya.

- Ez az... csináld... Ízlik neked a puncim? Felizgat, Édes? Oh... keféld meg...

Szívesen elhallgattatta volna. Amanda abban a hitben volt, hogy a férfinak tetszik, hogy minden egyes mondatával dicséri a teljesítményét. Kitartóan zihált, s sikkantgatott az ajkai alatt, teste vonaglott a vágytól, csípője vadul körözött. Megragadta a férfi haját, combjaival átkulcsolva a vállait.

Gabriel végtelenül fárasztotta, hogy a lány ilyen elszántan színleli; egész teste extázisban fürdik, s kínzó vágyaira ő, csakis ő hozhat enyhülést. Megelégette a dolgot.

Feljebb csúszott a lány testén, s mélyen megcsókolta. Amanda hevesen viszonzta ajkai hívogató ölelését; szinte beleharapott, ahogy szorosan magához húzta a tarkóját, s lábaival átfogta a derekát.

A férfi mélyen a testébe vezette kemény vesszőjét, arcát a lány nyakába temetve. Amanda szinte szolgaian engedte át magát neki; combjait szélesre tárta, körmeivel a hátába markolt, s fejét hátraszegve zihált.

- Igen... így... Nyomjad, bébi, keféld meg a puncimat...

A lány elragadtatottnak szánt hangjától a férfi legszívesebben kiugrott volna az ágyból. Amanda pocsék színésznő volt.

Óvatosan beszívta a sima bőrt az ajkai alatt; azonnal megérezte a nyakában futó, lüktető ereket. Gabriel éhsége ismét győzött undora felett; észrevétlen mozdulatokkal végigkarcolta a szemfogával, s finoman átmetszette a lány vénáját.

Míg Amanda minden figyelmét lekötötte a szex, semmit nem vett észre abból, hogy Gabriel bódultan a vérét szívja.

Gabriel komor elégedettséggel nyúlt végig a drága bőrknapén, mely legkedveltebb bútordarabjai közé tartozott. Az ivástól mindig eltunyult kissé. Rágyújtott, hosszan beszívva a füstöt, majd a whiskysüvegért nyúlt. Elmerengve lötykölgette az italt, mikor váratlanul kialudt a komódon álló lámpa fénye. Nocsak. Nem várt vendéget az éjjel – ami azt illeti, az így érkezőket soha nem látta szívesen vendégül. A lámpa fénye ismét kigyúlt, s a félhomályban egy apró, vékony alak körvonalai rajzolódtak ki. Egy nőé, aki vastag, fekete csipkepalástba burkolt testével, feje tetejére tűzött, piszkosszőke hajával, s keskeny vágású szemeivel inkább hasonlított egy groteszk dögkeselyűre, mint emberi lényre.

– Mit keresel itt?! Még nem telt le...

– Szóval itt laksz – vágott a szavába az asszony. Hideg hangjából Gabriel arra következtetett, hogy nincs éppen elragadtatva a lakásától.

Kecses léptekkel járt körbe a szobában, tekintetét körbejártatva a bútorokon. Nem ért hozzá semmihez, csak rosszállóan csóválta a fejét.

– Képes voltál feladni a Családot ezért...

– Nézd, Arwel... nem hiszem, hogy azért állítottál be hozzám, hogy lakberendezési vitát folytassunk. Nyögd ki végre, mit akarsz, vagy kotródj.

Az asszony bosszúsan méregette. A kemény szavak feldühítették, de nem is számított másra. Belátta, hogy minél hamarabb közli a mondandóját, annál hamarabb túleshetnek a látogatáson, amiben egyikük sem lelte épp örömét.

– Valóban nem telt még le az idő... De ez kivételes eset. A Család hívat, s tudod, hogy ez mit jelent.

Most Gabrielen volt a sor, hogy dühödten meredjen a nagynénjére. Igen, nagyon is jól tudta, mit jelent a Család hívása. Ha az ember eleget tett a kérésüknek, az egyenlő volt egy oltári szívással, ha viszont valaki nem ment el, a Családnak jogában állt megölnie az illetőt.

- Megtudhatom, milyen okból hívtatok?
- Nem. - Micsoda meglepetés. - Holnap este megtudod, ne félj.

Azzal Arwel távozott. Gabriel értetlenül meredt hűlt helyére. Nem tudta, mit terveznek vele, amiért muszáj megjelennie a Család összejövetelén, de az ilyesfajta meghívások soha nem jelentettek jót.

Na, nem, ehhez most semmi kedve. A nagynénje és udvartartása volt a legutolsó, amire most vágyott. De tudta, hogy a találkozás immár elkerülhetetlen. Meg kellett jelennie a Család tagjai közt, ha meg akarta őrizni a békességet.

Csak hogy kezdjen magával valamit, egyenként felhúzta a redőnyöket. Most, hogy nagynénje elment, ismét magára maradt... Az az örült gondolata támadt, hogy még a megátalkodott perszóna is jobb társasága lenne, mint a néma falak.

Az ablakon kitekintve még látott egy-két arra járó embert az utcán. Irigykedve nézte őket. Mit meg nem adott volna érte, ha köztük járhatna, ha részt vehetne a város zajos életében!

Ahogy Gabriel végighajtott a kihalt folyóparton, szinte nem is nézte az utat, csak bosszúsan meredt maga elé. Gyűlölte ezeket az estéket, amiket rokonsága körében kellett eltöltenie.

Letörten pillantott végig a vizet övező kietlen tájon. A város ezen részére senki nem merészkedett önként. A folyót ócska drótkerítés vette körül, a kiszáradt, göcsörtös hársfákat már rég benőtték a gyomok, amelyek úgy fojtogatták a haldokló növényzetet, mint mérgeskígyó az áldozatát. A folyó zavaros vizén szemétkupacok úsztak, a levegőben oszladozó dögök súlyos bűze terjengett.

Kilométereken keresztül nem látott mást, csak a szennyszínű, iszapos habokat. Végül az út mellett felbukkantak az első ütött-kopott viskók. Megérkezett.

Ez a siralmas környék valaha a Rosewill-i temető része volt, de erről már csak az itt-ott fellelhető, enyészetnek indult csontkupacok árulkodtak, amelyeket az elvadult kóbor kutyák kikapartak a földből. A sírköveket lassan benőtte a növényzet, s nem maradt más a parcellák helyén, csak egy elhanyagolt, gazokkal teli bozótos, amit az emberek csak jobb híján neveztek erdőnek.

A környékbéli gyerekek gyakran riogatták egymást kísértethistóriákkal. Pár kisserác fogadott, hogy melyikük mer egy éjszakát eltölteni itt. Az egyikük, Peter végül kimászott a szobája ablakán, s egy zseblámpát magához véve kimerészkedett a régi temetőbe. Azonban az alatt az egyetlen éjszaka alatt nyomtalanul eltűnt. Ennek már tizenkét éve, s azóta sem érkezett hír róla. Természetesen a szülők azonnal futottak a rendőrségre, de mindhiába; a keresés nem hozott eredményt. Peter szülei azonban nem adták fel ilyen könnyen; miután a rendőrök lemondtak a kisfiú megtalálásáról, az édesanyja és az édesapja pár önkéntessel és hozzátartozóval még hetekig folytatták az erdő átkutatását. Végül fél évbe telt, mire az asszony is elfogadta; a kisfiú minden bizonnyal nem élte túl.

A tragédia nagy port kavart a környéken, s azóta senki nem merészkedett az erdő közelébe.

Gabriel nagyon is jól tudta, hogy mi történt azzal a gyerekkel, s mikor a hír a fülébe jutott, végképp elzárkózott a Családtól. Az évi egy látogatás azonban továbbra is azon szükséges rosszak közé tartozott a számára, amit szívesen elkerült volna, ha teheti. De ha nem akarta az egész Nyugati Klánt maga ellen fordítani, akkor kénytelen volt megjelenni náluk.

Behajtott az erdőbe, s leparkolt a fák között, hogy senki ne szúrja ki a kocsit. Erre nem csak azért volt szüksége, mert könnyűszerrel elköthették volna a Bentley-t. Nem, az sokkal jobban aggasztotta, hogy a Család mit szólna, ha megneszelnék, hogy gépjárművet használ.

Nehézkes léptekkel a fák között meghúzódó tisztás felé vette az irányt. Ez volt annak idején a nagy múltú, nemesi családok parcellája, s a földből kiemelkedő, hatalmas sírkövek és kripták eredeti állapotukban magasodtak az arra járó fölé. Bár a moha s a kúszónövények vastagon beszórták őket, az idő nem fogott rajtuk.

Gabriel kelletlen léptekkel lecsoszogott az egyik kriptá nyirkos lépcsőjén, amely egy kőből faragott előtérbe vezetett. Az előtér polcain sorakoztak örök nyughelyükön a „Nagy Múltúak”, vagyis, a Család azon tagjai, akik megengedhették maguknak, hogy idő előtt fűbe harapjanak, hisz’ mázlijukra valami hatalmas, hősies tett közepén múltak ki. Gabriel fanyarul elhúzta a száját, ahogy az urnákra pillantott. Hát persze... a Családban egyenesen főbenjáró szégyennek számított, ha valaki idő előtt ment el, s az ilyesfajta árulóknak nem is járt ki a tisztességes temetés. Azonban ha valaki egy jó kis tömegmészárlás közepén, tegyük fel, lelövette magát, akkor az a „Nagy Múltúak” közé emeltetett.

Ahogy egyre közeledett a kőfalba süllyesztett bejárat felé, úgy érezte, mintha súlyokat kötöttek volna a lábára. Legszívesebben sarkon fordult volna, de tudta, hogy nem teheti.

Mielőtt belökhette volna a kriptá ajtaját, az hangtalanul feltárult előtte. Ahogy sejtette, Arwel állt előtte, s széles mosollyal fogadta. Ajkai közül kivillantak fehéren izzó szemfogai. Mivel asszony volt, azok sokkal kisebbek voltak, mint férfitársaié. Ugyanakkor senki sem mert ujjat húzni vele; agresszivitása és vérszomja legendás volt.

Gabriel meg sem próbálta viszonzni a neki címzett mosolyt. Mindketten pontosan tudták, hogy nem önszántából van ott, ahogy azt is, hogy Arwel szívélyes viselkedése nem őszinte. Bár mosolygott, a szemei villámokat szórtak, ha csak meglátta unokaöccsét. *Most az egyszer ne cseszd el...* Gabriel mindig ezt olvasta ki a tekintetéből.

- Bent már igazán jó a hangulat - jegyezte meg most sokat sejtetően.

Gabriel pontosan tudta, hogy ez mit jelent; ha szexről volt szó, fajtársai általában nem válogattak. Arwelt követve áthaladtak a külső helyiségen, amely egy hosszú folyosóra vezette őket. A férfit minden nyomasztotta; az alacsony mennyezet, amely épp, hogy nem súrolta a fejüket; a plafonról alálógó, üvegburába erőltetett gyertyák, amelyek suta fényükkel épp csak annyira világították meg a falakat, hogy az ember ne bukják orra a saját lábában.

Végül megérkeztek egy hatalmas, amfiteátrumra emlékeztető szobába; a mennyezet itt is ugyanolyan alacsony volt, azonban a padlóba süllyesztett medence, a kőből faragott kandalló, s a pazar, színes szőnyegek és párnák már-már barátságossá tették a hideg kőfalakat.

Pontosabban barátságossá tették volna, ha a Gabriel szeme elé táruló látvány és az orrát megcsapó szagok nem töltötték volna el tömény undorral. Akárhányszor is lépett be ebbe a szobába, úgy érezte: minden ép elmével rendelkező ember a padlóra okádna, ha ilyet tapasztalna.

A Család épp kedvenc időtöltésének hódolt; a káprázatos szőnyegeken henteregtek, s a kárpitokat beterítő vér arról árulkodott, hogy ma este hamar belecsaptak a szórakozásba. Gabriel a sarokba pillantott; az unokatestvére, Ryon épp három nőtársát kényeztette. Egyikük felette térdelt; a férfi kábultan a combjába harapott, miközben egy másik rajta lovagolt. A harmadik lány e mellett a nő mellett térdelt; a mellbimbóját cirógatta, s ajkuk heves csókban forrt össze.

Gabriel elfordította a fejét róluk, s pillantása most egy másik párocskán akadt meg; az egyik férfi hanyatt fekve, széttett lábakkal tűrte, hogy Arwel párja, Magory a torkába mélyessze két szemfogát, s kéjesen szívogatni kezdje, miközben ujjait egy percre sem vette le a férfi duzzadt vesszőjéről. Kortyolt egy párat a vérből, majd elé térdelve az ajkai közé vette lüktető férfiasságát. Az hátravetett

fejfel, gyönyörrel telve figyelte a férfit, miközben dús, barna hajzuhatagába túrt.

Gabrielnek ennyi elég volt a műsorból; szokás szerint lekuporodott a fal mellé, minél messzebb maradva társaitól, s inkább az italkínálatot vette szemügyre; töltött magának egy pohár bort, s merően maga elé bámult. Arwel szerencsére nem vesztegetett több időt rá; nagynénje már rég lemondott róla, hogy megpróbálja „visszatéríteni a Család hagyományaihoz”, s megelégedett annyival, hogy Gabriel jelen van a körükben.

Helyette inkább visszatért otthagyt partneréhez; a lány aranybarna haja már rég kicsúszott kontyából, s most kócos tincsekben terült szét az arca körül. Ahogy észrevette a felé közeledő nőt, arcán izgatott, várakozó mosoly terült szét. Azonnal szétnyitotta selyempalástját; meztelen teste feltárult, mellei szinte világítottak a gyertyák fényében, s lábait engedelmesen széttárva, kihívóan végignyúlt a földön. Na, igen... Gabriel jól tudta, hogy a nagynénje imádja a fiatal nőket. Ha csak tehetne, azzal töltötte az idejét, hogy kettőt-hármat az ágyába csábítson, s a nappali órákban is velük volt.

A férfi nem ivott bele az italába, csupán az orrához emelte a poharat; a bor parafaillata elvett valamit abból a búzból, ami a szobából áradt. A Család hagyományai között ugyanis nem szerepelt a tisztaság szeretete. Gabriel minduntalan csalódottsággal vegyes utálattal tekintett körbe, ha csak itt járt; a padlót beterítették az emberi belsőségek és csontvázak s a kővé száradt vér, csakúgy, mint a földre borult italok, a szőnyegekbe kenődött ennivaló, s a mulatozások egyéb nyomai. A többiek mit sem törődtek ezzel; akár a hiénák, kéjesen vihorászva fetrengtek saját mocskukban, az ópiumtól és a bortól megrészegülten. Gabriel lemondóan tekintett végig a gyönyörtől vonagló nőkön, akik minden este kiéhezett tigrisként vetették rá magukat a csapat férfitagjaira, s ölni is képesek lettek volna, ha valaki megtagadja a testüket tőlük. A Család

számára mindegy volt, férfi vagy nő, nekik ugyanaz volt a lényeg; hogy valamelyest kielégítsék vérszomjukat, s csillapítsák vágyaikat.

Gabriel gyűlölte őket, s nem egyszer került vérre menő vitába velük, mert nem volt hajlandó hálni a Család tagjaival. Ezek a szajhák képesek voltak hivalkodó ékszereikkel körülvenni magukat, hajukat elegáns kontyba tűzni, s finom, drága selymeket és csipkéket magukra ölteni, de a testükből áradó bűztől, a fogukra száradt vértől, s a körmük alatt éktelenkedő maradványoktól a férfi minduntalan viszolyogni kezdett.

Ekkor izgatottság söpört végig társain, ami őt is kizökkentette merengéséből. Az asszonyok és férfiak mind-mind körbekuporodtak a szőnyegen, s Arwel jelent meg mellette. Gabriel értetlenül nézett a nőre. Aztán beugrott neki; igen, az áldozati szertartás. Legalábbis a Család így hívta azokat az alkalmakat, amikor mindenki összegyűlt, hogy végignézzék, ahogy a férfiak nyilvános megaláztatásoknak teszik ki az este elejtette emberi nőket. Gabriel számára ezek voltak a leggyűlöletesebb órák, amióta megszületett; a társai a meztelenre vetkőztetett szüzeket egy kampóra lógatták fejjel lefelé, kezeiket a lábaikhoz kötözték, s mialatt a Család elszavalta az Istenekhez szóló imákat, a férfiak egyesével megkorbácsolták az aznapi áldozatukat. De a móka csak ezután következett; a nőket egy asztalhoz kötözték, s azok úgy vergődtek tehetetlenül, hanyatt fekve, szétfeszített combokkal, mint a hátukra fordult bogarak az út szélén. Nem egy közülük megfulladt a szájába tömött rongyoktól, s ők voltak a szerencsésebbek; a többieknek először végig kellett szenvedniük a szertartás többi részét.

Gabrielnek hosszú éveken keresztül kellett néznie, mit tesznek társai ezekkel a fiatal lányokkal, de részt venni nem volt hajlandó benne. Minden, az első alkalmon átesett férfinak kötelessége volt, de ő kivételt jelentett.

Ekkor ismét megjelentek a szobában férfitársai, a vének pedig ütemesen verni kezdték a dobokat. Ahogy egyre közelebb értek a szertartás végéhez, azok az átkozott dobok egyre gyorsabb ritmusban szóltak. Gabriel figyelte, ahogy Magory fél kézzel felemeli és a kampóra akasztja az aznap esti lányt, mintha csak súlytalan lenne. A nő nem sírt; túlságosan meg volt rémülve, semmint hogy sírni tudott volna. Szemei tágra nyíltak a rémülettől, s elkeseredetten kapálódzott béklyóiban. Ez már csak az életösztön kilátástalan küzdelme volt; tudta, hogy nincs menekvés. Próbálta elfordítani a fejét, hogy lássa, mi fog vele történni, de azok ezúttal is jó munkát végeztek; a lány moccanni sem tudott.

Gabriel körbepillantott az asszonyokon; azok széles vigyorral, izgatottan mocoogtak a helyükön. A szertartás végéig nem kelhettek fel, de alig győzték kivárni a pillanatot.

Gabriel ismét a lányra pillantott. Rosszul tette; a nő könnyörgő tekintete rávetült, s hirtelen félelem helyett döbbenettel vegyes reménykedést lehetett leolvasni róla; Gabriel volt az egyetlen, akinek az arcán éhes izgatottság helyett szánalmat és undort látott. A lány tágra nyitott szemekkel meredt a férfira, s betömött szája ellenére is beszélni próbált. Gabriel nem egyszer találkozott már ezzel a pillantással; a foglyok többsége észrevette rajta, hogy pokolba kívánja az egészséget, s ösztönösen felé fordultak, a segítségében bízva. A férfi minden egyes alkalommal szembesült azzal a vidám kis felismeréssel, hogy bármit is próbálna tenni, hasztalan lenne. Annak esélye, hogy meggyőzze a Család tagjait a lány szabadon engedéséről, nemhogy esélytelen, hanem egyenesen röhejes ötlet volt. Egymaga pedig aligha tudta volna kiszabadítani az áldozatokat; még a kriptáig sem jutottak volna, a Család már ki is végezte volna őket.

Nem bírta tovább elviselni a lány kérlelő tekintetét. Szó nélkül felpattant a helyéről, s még mielőtt bárki

visszatarthatta volna, szinte kimenekült az erdei tisztásra. Rágyújtott, idegesen szívva be a füstöt, ami úgy hatott rá ilyenkor, mint fuldoklóra a friss oxigén; kissé megnyugodott tőle, s feje is kitisztult. Ujjaival végigszántott a haján, egyhelyben toporogva a kriptá előtt. Tudta, hogy nemsokára vissza kell mennie, de abban biztos volt, hogy a szertartás végignézésére nem kényszerítheti senki; inkább ő is ott pusztul abban a nyomorult kriptában, mintsem hogy részt vegyen a Család elfajzott, perverz játékaiban.

Csak pár perc enyhülést hozó magány jutott neki; mint ahogy azt jól sejtette, Arwel azonnal utánament, hogy visszaráncigálja. Az asszony nem nézett rá; megállt mellette, de csakúgy, mint ő, nagynénje is mereven maga elé tekintett. Végül rideg hangon megszólalt; a szavaiból áradó megvetés nem lepte meg különösebben a férfit.

- Nem tudom, mi a franc volt ez megint, de tőled nem is számítottam másra. Hidd el, nekem is öröme szolgálna azt mondani, hogy most már elkotródhatsz, de a mai este kivételes; a szertartásnak mindjárt vége, s akkor vissza kell jönnöd köznél... napkeltéig velünk kell maradnod - azzal sietős léptekkel faképnél hagyta.

Nocsak... - gondolta. Vajon milyen meglepetéseket tartogat még számára a hűn szeretett Család?

Nem kellett sokáig várnia, hogy megtudja. Amint belépett a kriptá ajtaján, Arwel eléje sietett, s tőle szokatlan módon meghajolt előtte. Gabriel meghökkent az alázatos mozdulaton, s rosszat sejtett; a Család csak ünnepi alkalmakkor ragaszkodott az ilyesfajta formalitásokhoz. Főként, ha róla, Gabrielről volt szó.

Mégsem figyelt nagynénje szavaira. Ugyanis az asszony feje fölött elpillantva remek rálátása volt az áldozati szertartás nyomaira; a lány még mindig ott hevert az asztalhoz kötözve. Már halott volt; a Család hagyományosan élve szétmarcangolta az áldozatokat, mintegy hatásos záróakkordként. Gabrielbe most villámként csaptak az emlékek: gyermekkorában

számtalanszor végignézte, ahogy az éles fogak a húsba vájnak, a nők pedig tehetetlenül üvöltöttek földöntúli kínjaik között.

- Itt az idő, hogy elmondjam, miért tartottam oly fontosnak, hogy eljőjj ma este - búgta az asszony ünnepinek szánt, méltóságteljes hangon. - Ezennel tudatom veled, hogy nem kisebb megtiszteltetésben van részed, minthogy nőül veheted a dicsőséges Magory Főherceg leányát, Raven hercegnőt.

Gabrielre úgy hatottak ezek a szavak, mintha súlyos kövekkel telt volna meg a gyomra... Végre magához tért merengéséből, de képtelen volt megszólalni, csak mély döbbenettel, elakadt lélegzettel bámulta nagynénjét. Ez nem lehet igaz... Ha házasságra lép az unokatestvérével, azzal neki befellegzett. Pontosan tudta, miért teszi ezt Arwel; ha elveszi a hercegnőt, azzal végképp a Család elkötelezettjévé válik, hisz' egy királyi sarj kezét csak az nyerhette el, aki a legméltóbbnak bizonyult. Ennek mércéje többnyire a kegyetlenség volt. Vagyis a Család olvasatában a hősiesség. Aki a legtöbb emberi lényt gyilkolta meg, s a legválogatottabb módszereket alkalmazta a kínzásukra, csak az nyerhette el egy nemesi származású nő kezét. Ezek a tettek még a rangot is háttérbe szorították, pedig a Család tagjai adtak a jó vérvonalra.

Gabriel, bár a „Nagy Múltú” Assino fia volt, vagyis a hajdani Főherceg közvetlen leszármazottja, soha nem gyilkolt, ezzel a ranglista legaljára került. A férfiak általában sportot űztek az emberek vadászatából.

Gabriel lázasan kutatott az elméjében, hogy milyen kiutat találhatna a helyzetből. A váratlan események teljesen megbénították, s engedelmesen tűrte, hogy nagynénje kézen fogja, akár egy nyugós kisgyermeket.

- Kérlek, most jöjj velem - folytatta az asszony rezzenéstelen arccal -, hogy megfelelően tudd fogadni a társadat.

Ahogy elhaladtak a Család tagjai előtt, Gabriel érezte a belőlük áradó jeges megvetést; azok, bár Arwelhez hasonlóan mély meghajlással fogadták, lehajtott fejüket megemelve gyűlölködő pillantásokat vetettek rá, s a férfi pontosan tudta, hogy szívük szerint soha nem asszisztálnának a frigyéhez. A főhercegi párnak azonban senki nem mondhatott ellent.

Arwel bevezette az egyik hátsó folyosóra, ahonnan a Család tagjainak lakosztályai nyíltak. Ahogy kikerültek a kíváncsi szemek keresztútjából, Arwel sutba dobta a tiszteletteljes hangnemet; berángatta a férfit az egyik szobába, majd ahogy az ajtó becsukódott mögöttük, a nő megragadta a nyakát, s a levegőbe emelve a falnak nyomta. Hihetetlen ereje volt, ezt Gabriel nem egyszer tapasztalta már.

- Ide figyelj, te nyomorult - fröcsögte gyűlölettől összeszűkülő szemekkel. - Ígéretet tettem apádnak, hogy az életem árán is megóvlak, s biztosítom számodra a herceghez méltó életet. Ha nem tettem volna, most megölnélek. A Család szégyene vagy, s csak apád emléke tart vissza minket attól, hogy ne végezzünk ki, mint egy utolsó korcsot. Remélem, ezzel tisztában vagy.

Gabriel nem felelt, csak szótlanul nézte dühöngő nagynénjét. Már rég tisztában volt mindezzel, bár Arwel nem mondott teljesen igazat. Az apja a halála előtt nem arra kérte őt, hogy óvja meg a fiát. Nem, Assino már régen nem hitt benne, s a nemesi sarj védelme egyvalamire szolgált; a makulátlan érvonal megóvására. Amíg ő élt, a Család számára olyan volt, mint egy spermadonor, amely biztosította a számukra a megfelelő utódok nemzését.

De nagynénjétől nem várt mást, mint effajta szónoklatokat; előszeretettel vágta az arcába, ha csak tehetett, hogy a Család mintegy föláldozza magát a kedvéért, minden szeszélyét kiszolgálva. Szembenéznek még azzal a végzetes szégyennel is, amelyet a Klán többi tagjától el kell szenvedniük, ha csak neve szóba kerül.